

Obraz Doriana Graye

Oscar Wilde

Ukázka

„Jak je to smutné!“ šeptal Dorian Gray, stále upíraje oči na svůj portrét. „Jak je to smutné! Já budu jednou starý, strašný, příšerný. Ale tenhle obraz zůstane vždycky mladý. Nikdy nebude starší než v tomto pamětihodném červnovém dni... Kdyby to tak mohlo být opačně! Kdybych tak já mohl zůstat vždycky mladý a stárnout mohl ten obraz! Za to — za to bych dal všechno! Ano, na celém světě není pranic, co bych za to nedal. Dal bych za to svou vlastní duši.“

„Tobě by se to asi sotva zamlouvalo, kdyby to bylo takhle zařízeno, Basile,“ zvolal se smíchem lord Henry. „To by byla pěkná pohroma pro tvé dílo.“

„Proti tomu bych velmi ostře protestoval,“ řekl Hallward.

Dorian Gray se otočil a podíval se na něho. „To si dovedu představit, že vy byste protestoval, Basile. Vy máte raději své umění než své přátele. Já pro vás nejsem nic víc než nějaká zelená bronzová soška. Ba řekl bych, že ani tolik ne.“

Malíř jen užasle zíral. To přece není Dorian, takhle nikdy nemluvil! Co se to stalo? Vypadá opravdu rozloženě. Obličej má rozpálený a tváře mu jen hoří.

„Ano,“ pokračoval hoch, „znamenám pro vás míň než ten váš Hermes ze slonoviny, nebo váš stříbrný faun. Ti se vám budou líbit vždycky. Ale jak dlouho se

vám budu líbit já? Bezpochyby jen do chvíle, než se mi objeví první vráska. Já vím, teď to vím, že když člověk přijde o svůj pěkný vzhled, ať už záleží v čemkoli, přijde o všechno. Váš obraz mě o tom poučil. Lord Henry Wotton má naprosto pravdu. Mládí je jediný cenný majetek. Až zjistím, že stárnu, zabiju se.“

Figure 1: ukázka